

Nem hallják?

*Eltakarhattam volna szemem
vakossággal,
de én látni akartam.
Fülem is befoghattam volna,
de én hallani akartam.*

*Hadd tudjam,
miféle gödröt süllyedünk magunknak?
Mitől riadtak a fák,
ki bántja őket?
Az ugrás mi elől veti kútba magát?*

*Hadd tudjam,
miért sötétek nappal is az ablakok,
mint a gyászokcsiké?
Kik alszanak mögöttük napok,
évtizedek óta?
Miért nem ébrednek fel?*

*Nem hallják,
a lejtőkön csúsznak lefelé a hegycsúcsok:
omlik valahány égtáj.
Földjeinket temetőkné karózzák.
S a bölcsőkben üresség sír mióta,
nem hallják?*

*Nem neszelnék fel,
miféle leszámolás készül magunkkal,
miféle hamvunkba hullás?
Hogy milyen idő ez?
A napsugarak posványokba folynak,
s visszafordul minden irány?!
[76]*

Azóta

*Vitte a szél a port,
szárlevelet.
A lapát hasra vágta
magát, nehogy őt is
elvigye. Dombok
görögtek.
A háztetőn cserepek
kapaszkodtak, belevörösödtek.*

*Felkavargott a Nap felé
udvarszemét, törek.
Kisgyerek – madárszárnyal,
magam is hányszor arra szálltam!
Emelt a légbuzat, az idő.
Láttam a vonuló évszakokat,
fentről egyszerre a telet,
nyarat, ősz, lakodalmas
menetet:
tavaszt feltűnni az ég alja felől.*

*Még könnyű voltam,
szöszmösökkel egy súlyú.
Fennakadtam ágon.
Pókfonalon csüngtem.
Ki járt volna a Holdon,
ha én nem?*

*Azóta elnehezdedtek lépteim,
elszikesedett az arcom,
megrepedezett.
A lélek emelkedői
egyre meredekebbek.
Vágyaim járják a világot,
nem adják fel.
Neki az ismeretlennek!
Támolyoghatnak a magaslatok,
a csúcsok is szédülhetnek.*